

at man her i København kommer let over denne Vanskelighed, idet Telefonselskabet her har installeret Dobbeltledninger hos alle dets Abonnenter, og man mener, at dette er et saa stort Gode for Selskabet, at det maa betragtes som en Værdiforøgelse af Anlægget. Ja, det er det ganske sikkert. Et Telefonselskab, der har Dobbeltledninger til sine Abonnenter, er selvfølgelig meget mere værd end et Selskab med Enkeltledninger, alene af den Grund, at hele Apparatet fungerer bedre. Men det er ogsaa uendelig meget kostbarere i Anlægget og langt, langt kostbarere i Vedligeholdelse, hvad der fremgaar deraf, at der skal nøjagtig det dobbelte Antal Ledninger til, saaledes at Risikoen i Tilfælde af Ødelæggelser ved Storm eller andet Uvejr bliver nøjagtig den dobbelte. Det kan derfor dreje sig om ret betydelige Summer, naar det skal fastslaaes, hvilken Skade et Stærkstrømsanlæg foraarsager et bestaaende Telefonselskab, og det vil være vanskeligt at sige, hvor stor en Del af den voldte Skade der skal bæres af Telefonselskabet, som var det første Anlæg, fordi det har opnaaet en Værdiforøgelse. Det kan dreje sig om saa meget, at der i Telefonselskaberne, i alt Fald alle dem udenfor København, nødvendigvis maa blive Tale om Forhøjelse af Abonnementet alene af den Grund.

Hvis jeg ellers skulde bemærke noget om Kommissionens Arbejde, skulde det kun være dette, at jeg har Indtryk af en vis Ensidighed, som maaske hidrører fra, at selve Kommissionen efter min Mening var lidt ensidigt sammensat. Statsbanerne havde to Repræsentanter og Statstelegrafen og Statstelefonen ligeledes to, alle Landets private Telefonselskaber havde derimod ingen særlig Repræsentant, og det fremgaar da ogsaa af § 9, at man i første Linie har taget Hensyn til Statsbanevæsenet. Vi vide alle, at Statsbanevæsenet er noget meget stort indenfor Staten, i sin Tid kaldte man det en Stat i Staten, og endnu den Dag i Dag staar Statsbanevæsenet som et af de højeste Væsener, vi have her i Landet, og det vil ogsaa gerne selv hævde sig i denne Stilling. Her staa vi nu overfor den Mærkværdighed, at § 9 tillader at føre elektriske Stærkstrømsledninger over Veje og private Jernbaner, medens der ikke findes noget Sted i Loven, hvorefter det er tilladt at føre saadanne Ledninger hen over Statsbanelinierne. Og det er dog ganske mærkværdigt, der ligger jo Landet over

op ad Statsbanelinierne Landsbyer med en Del af Byen paa den ene og en Del paa den anden Side. Hvorledes disse Landsbyer, som ellers kunde etablere Stærkstrømsanlæg i forskelligt Øjemed, skulde klare sig, naar Statsbanerne blive i den Grad ukrænkelige, som Lovforslaget synes at ville gøre dem, ved jeg ikke. Nogen god Mening deri er der i hvert Fald ikke, thi hvis det ikke er forbundet med Fare at gaa over private Jernbanelinier, saa maa det vist ogsaa kunne lade sig gøre at gaa over Statsbanelinierne. Det samme, som jeg her anfører, maa ogsaa gælde om Statstelegrafen og Statstelefonen, som i Hovedsagen — det gælder særlig Statstelefonen — ere førte frem langs med Landets Jernbanelinier; de ere for Resten dobbeltledede, saaledes at Anlægget af Stærkstrømsledninger ikke kan være til nogen Gêne for dem.

Den Elekitricitetskommission, som i § 2 foreslaas oprettet, forekommer mig ogsaa at være, som jeg før sagde, lidt for ensidig. Den skal bestaa af en Jurist og 4 Elektroteknikere, men det maa jo erindres, at de Spørgsmaal, som denne Kommission faar at afgøre, ikke netop indskrænke sig til Elekitricitetsspørgsmaal. Der kan opstaa Spørgsmaal, som jo slet ikke ere faglige i nogen Henseende; der kan opstaa Spørgsmaal om Kommunernes Stilling eller overhovedet om Ejernes Stilling eller Spørgsmaal af rent lokal Natur, som fire Elektroteknikere, der antagelig ville blive fire Mænd i København — ellers udmærkede Mænd — i Virkeligheden ikke have tilstrækkeligt Kendskab til at kunne afgive Kendelse om, en Kendelse, som jo kan faa den allerstørste Betydning. Jeg kunde derfor ønske, at dette Spørgsmaal blev underkastet en nærmere Behandling, og jeg antager, at det bedst vil kunne finde Sted i et Udvalg, hvortil jeg haaber, at dette Lovforslag, som jeg overordentlig gerne ser ophøjet til Lov, vil blive henvist.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Svend Høgsbro*): Jeg har kun Grund til at takke for den velvillige Modtagelse, som dette Lovforslag har mødt i det høje Ting, og tillige for den hurtige Behandling, som denne Modtagelse giver Haab om. Det er jo nemlig, hvad jeg ved Lovforslagets Forelæggelse, saa vidt jeg mindes, tillod mig at gøre opmærksom paa, særdeles ønskeligt, om dette Lovforslag meget snart kunde blive til Lov, da Udviklingen paa dette Omraade er saa stærk, at for hver